

vistnok ingen Grund til at udmaale det saa smaaligt og gøre denne Forskel. Jeg anser derfor denne Ændring for rigtig.

I § 5 sættes Dagpengenes Maksimum til 6 Kr. Vi fik allerede i Sommer vedtaget en Ændring i Loven, der gik ud paa en Forhøjelse med 50 pCt., fra 3 Kr. til 4 Kr. 50 Øre. Imidlertid maa det erkendes, at Pengenes Værdi er sunket saa meget, at 6 Kr. ikke kan kaldes urimeligt.

I § 7 bestemmes det, at Erstatningen for Dødsfald højst kan beløbe sig til 12 000 Kr. mod 6 000 Kr. nu. Dette hænger sammen med, at Maksimallønnen er sat op til det dobbelte. For at bøde paa den Urimelighed, at der ved meget gamle Menneskers Død kan komme en stor Sum til Udbetaling for en ret minimal Arbejds-kraft, er der indføjet den Bestemmelse, at dersom Erstatningen overstiger den Sum, hvorfor der i Statsanstalten for Livsforsikring kan købes en Livrente for en Person af den afdødes Alder, svarende til Halvdelen af den forulykkedes Aarsløn, skal Erstatningen nedsættes til det dertil fornødne Beløb. Denne Bestemmelse svarer til, hvad der allerede er gældende Lov overfor Invaliditetserstatninger, og jeg anser den for rimelig og fornuftig. Man har f. Eks. set det Tilfælde, at Enken efter en 80-aarig Mand, som var sat til at hjælpe lidt til ved et eller andet, under hvilket Arbejde han er forulykket, har kunnet faa fuld Erstatning, det samme, som hun havde kunnet faa, hvis den paa-gældende havde været en arbejdsdygtig Mand. Dette er ganske urimeligt. Naar man ønsker at gaa saa højt op med Erstatningen, som det nogenlunde kan forsvares i de Tilfælde, hvor der virkelig lides Tab, er det naturligt, at man træffer en Bestemmelse som den foreslaaede.

I § 11 foreslaas der en Del Ændringer i § 41. Den første gaar ud paa, at hvis et Familiemedlem arbejder uden Løn eller for en nedsat Løn, kan Raadet ansætte Lønnen efter Skøn. Jeg anser dette for rigtigt. Allerede nu har Raadet Ret til at skønne over Lønnen i de Tilfælde, hvor vedkommende ikke har Arbejde hele Tiden eller har været beskæftiget ved forskelligt Arbejde. At Raadet nu ogsaa faar Ret til at skønne over Lønnen for de Familiemedlemmer, f. Eks. Børn, der gaar hjemme og hjælper Forældrene, maaske fordi disse ikke har Raad til at give Løn, finder jeg ganske rimeligt. — Den anden Ændring sætter Mindstelønnen til 1 200 Kr., for 60-aarige dog til 600 Kr. I Øjeblikket er Mindstelønnen 600 Kr. For-

højelsen er sikkert berettiget. Det gælder i Særdeleshed overfor Børn og helt unge Mennesker, Lærlinge og lignende. — Den tredje Ændring sætter den beregnede Aarsfortjeneste for frivilligt forsikrede, altsaa den Aarsløn, som Erstatningen beregnes efter, til 1 200 Kr. Den er nu 900 og 800 Kr., henholdsvis i Industri- og Landbrugsafdelingen. Ogsaa dette er sikkert berettiget, kun kunde der maaske være Grund til overfor meget gamle Mennesker at sætte Lønnen lidt lavere; dette Spørgsmaal kan jo overvejes, naar Sagen kommer i Udvalg. — Den fjerde Ændring sætter Maksimumslønnen til 2 400 Kr. i Stedet for nu 1 200 Kr. Ved fuld Invaliditetserstatning kan man altsaa nu gaa op til 24 000 Kr. Det er store Summer, og man kan godt forstaa, at der kan være Grund til at tænke paa, at det er store Byrder, der derved lægges paa Arbejdsgiverne. Paa den anden Side tror jeg, alle vil være enige om, at det er ønskeligt, at Erstatningerne sættes saaledes, at de, der virkelig kommer til Skade ved at arbejde for andre, faar noget, der kan bøde derpaa i den Grad, som Samfundet nu en Gang kan magte, og som det kan gøres ved Penge. Derfor er det ganske rimeligt og naturligt, at Maksimumsgrænsen sættes betydeligt op.

Men naar man kommer op paa saa høje Sats, som vi nu i det hele taget er inde paa her, saa forekommer det mig, at man uvilkaarligt kommer til at fæste Tanken ved, om det ikke kunde være rigtigt at tage under Overvejelse i flere Tilfælde end nu at gaa over til Livrenteprincippet i Stedet for Kapitaludbetaling. Allerede i den nuværende Lov er der en Bestemmelse, hvorefter de, der har opnaaet en Alder af 50 Aar, og de, som kommer saa meget til Skade, at Invaliditetsprocenten bliver sat til 70, i al Almindelighed rignes at skulle have en Livrente; men Fremgangsmaaden er nok alligevel den, at der aldrig gives Livrente, uden at der fra Raadets Side er rettet Henvendelse til vedkommendes Kommunalbestyrelse, som skal afgive Erklæring i Sagen og derved i Virkeligheden maaske give vedkommende en Slags Mistillidserklæring som udygtig til at administrere en saadan Pengesum, der kan udbetales. Jeg vilde finde det rigtigt at tage under Overvejelse, om man der ikke kunde gaa lidt videre i den Retning, saaledes at de større Invaliditeter vedblivende forudsatte, at der skulde udbetales Livrente, medmindre der fra vedkommendes Side var rettet Anmodning om